

La Criatura

Jordi Conill Salomé

SEQÜÈNCIA 1. ESCENA 1. DESPATX DE FRANCESC - DIA

En FRANCESC, un home d'uns cinquanta anys vestit amb jaqueta i corbata, està assegut darrere de l'escriptori del seu despatx mentre contempla el sostre amb expressió absent. Al seu voltant hi ha un munt de caixes plenes d'arxivadors, documents i tota mena d'andròmines. N'ALBERT, un home més jove d'uns trenta anys, vestit de manera més informal i relaxada, entra a la cambra.

ALBERT

Què, com va la mudança senyor
alcalde?

FRANCESC

Quines presses! Ja vens a
fer-me fora?

ALBERT

(somrient)

Sí, i tant! No penso en res més.

Riuen.

FRANCESC

La veritat és que no trobaré gaire
a faltar aquesta vida. A la llarga,
la política cansa... En fi, ja
veus, que en el fons me n'alegro,
que hagi guanyat les eleccions.

ALBERT

Coi, ja podries haver sigut igual
d'amable durant la campanya!

FRANCESC

(somrient)

De cara a la galeria s'han de
mantenir les aparences. (silenci) I
parlant d'aparences, Albert,
m'agradaria fer-te una pregunta
personal...

ALBERT

(rient)

Personal, dius? Entre polítics això
sempre és complicat. No deus voler
que et vengui informació
confidencial...

FRANCESC

No diguis bajanades... Escolta, tot
això que hi prometies de crear una

(MORE)

(CONTINUED)

FRANCESC (cont'd)
administració més transparent
oberta als ciutadans i tota la
pesca... Tu te les creus, aquestes
coses? De debò et dediques a la
política per ajudar les persones?

ALBERT
És clar! Com va dir en Pepe Mujica,
si volgués fer-me ric, muntaria un
negoci.

Pausa. En Francesc mira fixament als ulls a n'Albert, com si volgués endevinar-li el pensament. Tot d'una, en Francesc comença a moure les mans com aquell que fa l'acció d'espantar una mosca invisible.

FRANCESC
Aquesta criatura mai no em deixa
tranquil...

N'Albert mira estranyat al seu voltant, atès que no hi veu la mosca.

ALBERT
Sí, pot arribar a ser una autèntica
torracollons.

FRANCESC
He de mostrar-te una cosa.

ALBERT
De què es tracta?

FRANCESC
(aixecant-se)
Ja ho veuràs. És un secret. Per
entendre-ho, cal que ho vegis.
Acompanya'm.

ALBERT
(rient)
Quin misteri!

SEQÜÈNCIA 1. ESCENA 2. SUBTERRANIS DE L'AJUNTAMENT - DIA

En Francesc i n'Albert baixen als subterranis de l'ajuntament, i desemboquen en un llarg passadís ple de portes. La mosca invisible continua molestant a en Francesc. N'Albert li fa preguntes mentre caminen.

(CONTINUED)

ALBERT

Aquí és on oculteu la caixa B?

FRANCESC

No.

ALBERT

No me'n donaràs cap pista?

FRANCESC

No.

En Francesc i n'Albert s'aturen davant d'una porta.

FRANCESC

És aquí.

En Francesc es treu unes CLAUS de la butxaca i obre la porta. Amb un enfocament subjectiu de la càmera, contemplem des de l'interior de la cambra les reaccions d'en Francesc i de n'Albert. Aquell roman indiferent, mentre que el rostre d'aquest reflecteix un autèntic horror. L'espectador sent sorolls llefiscosos i humits, alhora que una respiració agitada i difícil, com de persona moribunda.

ALBERT

(Apartant-se de la porta,
gairebé caient a terra)

Tanca aquesta porta, si us plau!

En Francesc tanca la porta ràpidament.

ALBERT

Per l'amor de Déu... què era això?

FRANCESC

Em sap greu, noi, ho havies de
veure amb els teus propis ulls.
Ningú no s'ho pot imaginar fins que
la veu.

ALBERT

(respirant agitadament)

Vull sortir d'aquí. M'hi ofego.

N'Albert s'aixeca ràpidament. En Francesc tracta d'ajudar-lo, però n'Albert l'aparta educadament amb la mà i comença a recórrer el passadís tot decidit en direcció a la sortida.

SEQÜÈNCIA 1. ESCENA 3. DESPATX DE FRANCESC - DIA

N'Albert i en Francesc entren al despatx. N'Albert s'asseu en una cadira, mentre que en Francesc treu una BOTELLA DE WHISKY que tenia amagada al calaix de la taula amb un PARELL DE GOTS, i li n'ofereix un a n'Albert.

FRANCESC

(mentre li omple generosament el got)

Beu, Albert, t'ajudarà a refer-te'n.

ALBERT

(fa un glop ràpid i després parla)

Francesc, com pots viure amb això aquí dins? És horrible! Com va arribar-hi?

FRANCESC

Sempre ha viscut aquí. Ja hi era, quan jo vaig ser investit. El meu predecessor va acabar boig de tant mirar-la i al final no podia parar de dibuixar-la, cada dia ho feia de manera diferent, però és ella, no hi ha cap dubte. (Treu d'un calaix un grapat de dibuixos que deixa en mans de n'Albert) No és d'aquest món, però forma part del sistema.

ALBERT

No t'entenc! Com pot formar part del "sistema" una cosa tan horrible? És repugnant!

FRANCESC

Té els seus beneficis, saps? En el fons, és maca.

ALBERT

Com? Què..., què dius, ara?

N'Albert fa un altre glop.

FRANCESC

Algunes vegades es comporta com un gat i quan l'acaricies fa soroll. Segons i com, pot semblar graciosa i tot.

(CONTINUED)

ALBERT

Però és legal, tenir-la aquí tancada? Vull dir... no és humana, però crec que es troba força malament. Semblava malferida...

FRANCESC

Home, en principi no és anticonstitucional. No té drets ni res que se li assembli. Els treballadors de l'ajuntament podem fer el que vulguem, amb aquesta criatura. Ni tan sols té nom...

ALBERT

Anticonstitucional? Però..., però què coi li féu?

FRANCESC

De tot... El contacte amb els seus tentacles produeix sensacions difícils d'explicar. Pot arribar a ser molt dolça i simpàtica, t'ho asseguro. He comprès que no li agrada la nostra companyia, però no li queda més remei que tolerar-la, perquè nosaltres som el seu aliment.

En Francesc s'arromanga la màniga del braç dret i hi mostra una protuberància palpitant, amb una forma vagament vaginal. N'Albert que mentre bevia whisky escup el líquid a causa l'ensurt.

FRANCESC

Veus, això? En tinc una altra al braç esquerre. Ens clava els seus tentacles i absorbeix la nostra energia. Ho necessita... Ens deixa esgotats, t'ho pots ben creure, però la sensació quan ho fa és... extraordinària. Mil vegades millor que el sexe.

ALBERT

Millor que el sexe?

FRANCESC

Sí, sóc un ionqui dels tentacles.

ALBERT

(gratant-se el cap)

(MORE)

(CONTINUED)

ALBERT (cont'd)
Mare de Déu, Francesc! I què se
suposa que n'haig de fer, de tot
això?

FRANCESC
Doncs, pensa de pressa. És la teva
responsabilitat. Tots els regidors
d'aquest poble, des que n'hi ha
registres, s'han enfrontat a la
criatura. Ara t'ha arribat el torn!

ALBERT
Si no hi ha més remei... Però hi ha
una cosa que no entenc. M'has dit
que la criatura sofreix... Llavors,
per què no l'heu alliberada? La
teniu presonera?

FRANCESC
El cas és que no puc deixar-la
anar, m'hi he tornat addicte.
Abans, quan era més jove no pensava
en aquestes coses. Era més egoista,
volia prosperar i divertir-me... I
ara ja és massa tard.

ALBERT
Insinues que t'hi sents culpable?

FRANCESC
D'alguna estranya manera, sí...
Mira, sé que sonarà estrany, però
me l'estimo. Suposo que, més enllà
de la seva anatomia polimòrficament
perversa, no és altra cosa que una
nena perduda.
Segurament viatjava per l'espai amb
la seva família, però es va perdre
i va acabar aquí. Sola amb
nosaltres.

ALBERT
I ara vols que jo l'alliberi?

Francesc torna a espantar la mosca.

FRANCESC
Sí, m'agradaria anar-me'n amb la
certesa que serà lliure.

ALBERT
(deixant el got i aixecant-se)
Molt bé, com vulguis. Baixem un
altre cop, doncs.

SEQÜÈNCIA 1. ESCENA 4. SUBTERRANIS DE L'AJUNTAMENT - DIA

En Francesc i N'Albert tornen davant la porta de la cambra
on viu la criatura.

FRANCESC
Preparat?

ALBERT
(respira profundament)
Sí.

En Francesc n'obre la porta. Els dos personatges contemplen
la criatura durant un instant.

ALBERT
(la seva expressió es
transforma lleugerament)
Tens raó. Si bé es mira, no deixa
de ser prou maca.

FRANCESC
Sí que n'és.

En Francesc tanca la porta.

ALBERT
I ara que en faràs?

FRANCESC
T'he de demanar un últim favor.
Mira, jo no puc marxar d'aquí com
si res... Ja t'he dit que m'hi he
tornat addicte... A més a més, sé
que entre el personal de
l'ajuntament hi ha qui no es refia
de mi i pensa que puc anar-me'n de
la llengua i escampar el secret. Si
vols que et sigui sincer, la
veritat és que temo per la meua
vida...

ALBERT
I què hi penses fer?

FRANCESC

Deixa'm quedar aquí i lliurar-me
del tot a la criatura.

ALBERT

(amb to irònic)

Tu veuràs el que fas, ja saps que
estic a favor de la llibertat
personal. Apa doncs, passa.

N'Albert, amb un gest ràpid, comença a obrir la porta.

FRANCESC

(agafant la mà de n'Albert i
obligant-lo a deixar anar el
pom de la porta)

Espera, espera... Quan jo
desaparegui, l'alliberaràs, m'ho
promets?

ALBERT

Bé, suposo que sí... En tot cas,
abans caldrà convocar una reunió
per adoptar la decisió.

FRANCESC

(atònit)

Decidir-ho amb qui?

ALBERT

Home... Jo no sóc ningú per
deixar-la anar a la babalà. En
primer lloc, no seria democràtic,
ja que segons m'has dit, la
criatura ofereix un servei al
personal de l'ajuntament. Abans de
privar-los d'aquest servei, doncs,
hi hauré d'organitzar alguna mena
de consulta prèvia.
Ben mirat, també caldria estudiar
amb un comitè d'ètica si està bé
deixar en llibertat a la pobra...
la pobra, el que sigui. Després de
tant temps tancada, qui sap si en
el món exterior no podria prendre
mal?

FRANCESC

Però potser, no em demanis com,
així els seus congèneres la podrien
arreplegar...

(CONTINUED)

ALBERT

Deixa'm acabar... Si no l'han
reclamada fins ara, crec que això
és senyal que no li importa un rave
a ningú. No és humana i, com a
subjecte biològic divergent, sóc de
l'opinió que requereix un
tractament especial. Com tu mateix
has comentat abans, no fem res
il·legal i, més enllà de la teva
empatia mal entesa, tampoc no tenim
proves que la criatura sofreixi.

La mosca comença a molestar moltíssim en Francesc.

FRANCESC

(espantant la mosca)

Com vulguis, tu ets l'alcalde...
Suposo que ja no t'hi he d'ensenyar
res més.

ALBERT

Ja la tinc!

N'Albert agafa la mosca amb un moviment ràpid. Quan obre la
mà, no hi veu cap mosca morta.

FRANCESC

Si més no, em promets que faràs tot
el que estigui a les teves mans per
convèncer-los que l'alliberin?

ALBERT

Pots deixar el càrrec tranquil,
t'asseguro que ho tindrè tot
controlat.

N'Albert obre la porta a en Francesc. Aquest, tractant de no
perdre l'esma, entra a la cambra. S'hi escolta una sèrie de
sorolls violents, humits i llefiscosos que es mesclen amb
brams i gemecs que tant podrien ser de plaer com de dolor.
N'Albert contempla l'escena amb satisfacció. En acabat,
acaba, tanca la porta i es queda pensatiu un instant enmig
del passadís.

ALBERT

(somrient)

Millor que el sexe...

N'Albert s'allunya pel passadís en direcció a la sortida,
mentre la càmera passa a un fos a negre.